

Hồi thứ 51

Những mối dư tình tại Thương Gia Bảo

Quân đạo từ trong rừng tới tấp nhảy ra . tên nào trên tay cũng lôi kéo cành cây hoặc củi khô không ngớt đem đến liệng ở chung quanh thạch thất . Coi tình thế này hiển nhiên chúng định đánh hỏa công .

Hồ Phi cùng Trình Linh Tố tay cầm tay đưa mắt nhìn nhau và đều lộ vẻ lo âu vì tình trạng cực kỳ nguy hiểm .

Mã Xuân Hoa đứng bên cửa sổ bỗng cất tiếng hỏi :

- Này ! Thủ lĩnh các người là ai ? Ta muốn nói mấy câu với y .

Một lão già nhỏ bé gầy nhom trong bọn cường đạo đáp :

- Mã cô nương có điều chi xin cứ dặn tiểu nhân là được .

Mã Xuân Hoa nói :

- Ta ra đó nói với lão nhưng lão không được giữ ta .

Lão già đáp :

- Ai dám ngăn giữ cô nương ?

Mã Xuân Hoa khẽ nói :

- Hồ huynh đệ ! Trình muội tử ! Tiện thiếp ra nói với họ mấy câu rồi trở lại ngay .

Hồ Phi vội hỏi :

- ủa ! Không được đâu ! Quân đạo tặc làm gì có tín nghĩa ? Mã cô nương hành động như vậy là tự đưa mình vào miệng cọp hay sao ?

Mã Xuân Hoa đáp :

- Hãm mình ở đây mãi cũng không xong . Tấm lòng cao cả của hai vị khiến tiện thiếp suốt đời không quên .

Hồ Phi nghĩ bụng :

- Mã cô nương muốn tự mình gánh lấy trách nhiệm để khỏi liên lụy đến ta . Nhưng cô nương ra đi một mình dĩ nhiên lành ít dữ nhiều . Cứu người không cứu cho đến nơi sao phải bậc đại trượng phu ?

Chàng thấy Mã Xuân Hoa lộ vẻ kiên quyết liền rút then cửa ra nói :

- Nếu vậy tại hạ đi theo cô nương .

Mã Xuân Hoa lại đỏ mặt lên đáp :

- Không cần đâu .

Trình Linh Tố không sao đoán được vì lẽ gì Mã Xuân Hoa mấy phen đỏ mặt ra chiều e thẹn . Chẳng lẽ Hồ đại ca lại có mối tình nam nữ với nàng ?

Cô nghĩ tới bất giác cũng đỏ mặt lên .

Hồ Phỉ nói :

- Được rồi ! Đã thế thì tại hạ đi bắt một tên làm con tin .

Mã Xuân Hoa đáp :

- Hồ huynh đệ ! Bất tất ...

Nàng chưa dứt lời , Hồ Phỉ tay phải cầm đơn đao , tay trái đẩy cửa xông ra . Quân đạo đồng thanh la hoảng .

Hồ Phỉ thi triển khinh công chạy thật nhanh .

Quân đạo hét vang :

- Gã tiểu tử định chạy trốn .

- Trong thạch thất còn có người . Bốn mặt vây vào đi .

- Coi chừng ! Phải đề phòng thằng lỏi con dùng nguy kế .

Giữa những tiếng quát tháo , Hồ Phỉ vọt ra như giây khói xông vào giữa quần đạo .

Hai tên đại đao cầm đao xông lại cản đường . Hồ Phỉ cúi đầu xuống chuồn qua , tay trái chằng móc lại toan nắm lấy cổ tay gã mé hữu . Không ngờ gã này chân tay rất mau lẹ , quét ngang thanh đơn đao , Hồ Phỉ phải dơ đao lên gạt không nắm được .

Vừa chậm lại một chút , ba tên đại đao nữa nhảy xổ lại . Hai tên cầm cương tiên , một tên cầm Liên tử thương vây Hồ Phỉ vào giữa .

Hồ Phỉ quát lên một tiếng , vung đao chém mạnh một nhát . Mấy tiếng " choang choang " vang lên . Hai cây cương tiên rớt xuống . Cây liên tử thương đứt làm hai đoạn .

Chàng vận toàn lực sử ba chiêu tuy đánh rớt binh khí bên địch nhưng lưỡi đơn đao của chàng cũng bị quần lại , không dùng được nữa .

Quần đạo thấy chàng thân dũng phi thường phải dạt ra hai bên .

Lão già lớn tiếng quát :

- Để ta tương hội với anh hùng hảo hán .

Hồ Phỉ kinh hãi nghĩ thầm :

- Thân thủ lão này trầm trọng và vững vàng . Đúng là một tay kinh địch .

Chàng giơ tay trái lên miệng hô :

- Coi chừng ! Kim tiêu !

Lão già dừng chân chú ý chờ kim tiêu liệng tới . Ngờ đâu Hồ Phỉ đánh đòn gió . Chàng điểm chân trái tung người lên rượt qua đầu hai tên đại đao , lỏi một tên ở mé hữu xuống ngựa . Chàng chụp vào huyết mạch môn của gã rồi tung mình lên ngựa từ giữa đám đông chạy ra .

Hồ Phỉ đá vào bụng ngựa . Con vật đau quá lao về phía trước .

Quần đạo la ó quát mắng . Kẻ cưỡi ngựa , người đi bộ rượt theo .

Con ngựa chạy được vài trượng , Hồ Phỉ nghe phía sau có tiếng gió vội cúi đầu xuống . Hai cây thiết trụ bay qua đỉnh đầu , thế đi rất mạnh . Người phóng đúng là một tay cao thủ .

Hồ Phi nhảy vọt lên xoay mình lại rồi hạ xuống yên , chàng cười ngựa trái chiều đặt tên đại đao trước ngựa làm lá mọc . Miệng chàng hô :

- Phóng ám khí ra ! Càng nhiều càng tốt .

Tên đại đao bị giữ huyết mạch môn , toàn thân nhũn ra không nhúc nhích được .

Hồ Phi cười khanh khách lại thúc chân vào bụng ngựa . Con ngựa ngã quay ra . Nguyên trước khí chàng xoay mình , móng ngựa đã trúng một thiết trụ xuyên vào bụng .

Hồ Phi tung mình nhảy xuống xách ngang người tên đại đao , đi giạt lùi từng bước trở về thạch thất .

Quần đạo sợ chàng gia hại đồng bạn không dám sấn vào . Hơn hai chục tay hảo thủ mà chịu để một mình Hồ Phi xông đến bắt người , không đả thương chàng được chút nào . Chúng nhìn nhau vẻ mặt buồn rầu , tong lòng vừa phẫn nộ lại vừa ngấm ngấm khâm phục chàng .

Mã Xuân Hoa reo lên :

- Hảo thân thủ ! Hảo bản sự !

Nàng từ từ đi vào đám quần đạo , tay không binh khí .

Quần đạo thấy nàng tiến gần lại tới tấp xuống ngựa mở đường lối .

Mã Xuân Hoa tiếp tục riển về phía trước . Khi cách xa thạch thất chừng năm chục trượng mới dừng lại .

Hồ Phi cùng Trình Linh Tố thò đầu nhìn qua cửa sổ thấy Mã Xuân Hoa xoay lưng về phía thạch thất nói chuyện với lão già .

Trình Linh Tố hỏi :

- Đại ca ! Tại sao Mã cô nương lại đi xa thế ? Nếu xảy chuyện bất trắc thì cứu viện thế nào được ?

Hồ Phi " ồ " một tiếng . Chàng biết Trình Linh Tố hỏi vậy mà thực ra trong thâm tâm cô đã tìm ra đáp án .

Quả nhiên cô nói tiếp :

- Chắc y nói gì với quần đạo mà không muốn để chúng ta nghe tiếng .

Hồ Phi lại " ồ " một tiếng . Chàng biết Trình Linh Tố đoán đúng .

Trình Linh Tố lại nói :

- Đại ca ! Tên thủ lĩnh nói năng với Mã cô nương ra chiều rất kính cẩn , tuyệt không dám khoa trương chút nào .

Hồ Phi đáp :

- Đúng thế ! Lão này dây công phu hàm dưỡng quả là tay kinh địch .

Trình Linh Tố nói :

- Tiểu muội coi chừng không phải vì lão dây công phu hàm dưỡng mà tựa hồ kẻ tôi đòi bảm báo việc gì với chủ nhân .

Hồ Phi đã nhận ra nhưng vụ này thật bẽ bàng , chàng không muốn tự miệng mình nói tới .

Trình Linh Tố nhìn một lúc lại nói :

- Mã cô nương lắc đầu không chịu đi theo tên thủ lĩnh nhưng tại sao ?
Đột nhiên cô quay lại dòm vào mặt Hồ Phi dường như trong lòng có điều cảm giác , cô lại quay ra ngoài cửa sổ .

Hồ Phi hỏi :

- Nhị muội muốn hỏi gì , sao chưa nói hết câu đã dừng lại ?

Trình Linh Tố đáp :

- Tiểu muội không hiểu có nên hỏi hay thôi . Tiểu muội sợ hỏi câu này làm cho đại ca phải nổi nóng .

Hồ Phi nói :

- Nhị muội ! Ta cùng Nhị muội sống chết có nhau thì việc gì phải e dè ? Bất cứ điều gì ta cũng không dấu Nhị muội .

Trình Linh Tố hỏi :

- Hay lắm ! Tại sao lúc Mã cô nương nói với tên thủ lĩnh lại không ra chiều tức giận mà đỏ mặt lên ? Cái đó còn chưa lạ tại sao đại ca cũng đỏ mặt nữa ?

Hồ Phi đáp :

- Trong lòng tiểu huynh nghi ngờ một điều nhưng không đủ chứng cứ , hiện giờ chưa tiện nói rõ . Nhị muội nên nhớ đại ca là người quang minh lỗi lạc quyết chẳng có điều gì phải thổ thẹn . Nhị muội có tin được đại ca không ?

Trình Linh Tố thấy vẻ mặt chàng rất thành khẩn thì trong lòng cao hứng vô cùng . Cô mỉm cười nói :

- Vậy đại ca thẹn thay cho Mã cô nương . Việc người ta , tiểu muội không tiện dính vào . Chỉ cần đại ca tử tế là hay lắm rồi .

Hồ Phi nói :

- Lúc ta mới biết Mã cô nương chỉ là thành nhỏ bắt mũi chưa sạch . Nàng thấy tình trạng ta đáng thương nên mới năn nỉ dùm .

Chàng nói tới đây ngừng đầu trong ra ngơ ngẩn xuất thần . Chàng thấy bên trời rắng chiều đỏ ối , khẽ nói :

- Chẳng biết có phải thế hay không nhưng ta tin cô là hảo nhân . Lương tâm cô rất tốt .

Giữa lúc ấy tên đại đạo khẽ rên lên một tiếng . Hiển nhiên gã bị Hồ Phi điểm huyết đau đớn khó chịu .

Hồ Phi quay lại khai huyết Chương Môn và huyết Thiên Trì cho gã rồi nói :

- Vị sự bất đắc dĩ mà phải đắc tội với tôn giá . Mong rằng tôn giá miễn trách cho . Cao tính đại danh tôn giá là gì ?

Tên đại đạo mày rậm mắt to , cái đầu lớn quá cỡ . Gã trừng mắt nhìn Hồ Phi lớn tiếng :

- Ta học nghệ chưa tinh bị người bắt được . Người muốn giết muốn mổ thế nào thì động thủ đi , còn chuyện gì lắm thế ?

Hồ Phi thấy gã cứng cỏi lại khâm phục là một trang hán tử liền cười đáp :

- Giữa tại hạ và tôn giá đã không quen biết lại không thù oán khi nào cố ý hại nhau ? Có điều câu chuyện bữa nay lắm chỗ kỳ quái tại hạ không sao hiểu được , lão huynh có thể cho biết rõ hơn được chăng ?

Tên đại đạo lại quát :

- Người tưởng Ông Thiết Ngạc này là kẻ tiểu nhân đê hèn chăng ? Dù người hoa ngôn xảo ngữ thế nào cũng đừng hòng hỏi ta được nửa câu .

Trình Linh Tố thè lưỡi ra cười nói :

- Người không chịu xưng danh sao còn nói họ tên ? Té ra là Ông Thiết Ngạc lão gia . Tiểu nữ khâm phục lắm .

Ông Thiết Ngạc phì một tiếng thóa mạ :

- Con tiểu nha đầu tóc vàng kia ! Người thì biết cái gì ?

Trình Linh Tố không để ý đến hấn nhìn Hồ Phỉ nói :

- Đại ca ! Người này chất phác nhưng thượng đại võ sư của y có chút giao tình với tiểu muội . Chu Thiết Tiêu , Tăng Thiết Ân đối với tiểu muội rất cung kính . Đại ca đừng làm khó dễ cho y .

Cô nói rồi nheo mắt nhìn Hồ Phỉ .

Ông Thiết Ngạc rất lấy làm kỳ hỏi :

- Cô có biết Đại sư huynh cùng Nhị sư huynh của tại hạ ư ?

Giọng gã lập tức biến đổi .

Trình Linh Tố đáp :

- Sao lại không biết ? Môn Ưng Trảo Công và Nhạn Hành Công của người học chưa đến nơi .

Ông Thiết Ngạc đáp :

- Dạ !

Hấn cúi đầu xuống ra chiều bẽn lễn .

Nguyên Ưng Trảo Nhạn Hành Môn là một phái lớn trong võ học ở phương Bắc . Đại đệ tử Chu Thiết Tiêu , Nhị đệ tử Tăng Thiết Ân nổi tiếng giang hồ đã lâu . Trình Linh Tố từng được nghe sư phó nói tới , biết bọn đệ tử ở môn phái này đều lấy tên có chữ " Điều " một bên . Khi Ông Thiết Ngạc báo danh , cô lại thấy hấn sử thanh Nhạn linh đao nên đoán đúng ngay . Còn võ công của Ông Thiết Ngạc học chưa đến nơi khỏi cần ai nói cũng đoán được vì nếu bản lãnh hấn cao thâm thì Hồ Phỉ sao lại bắt hấn một cách dễ dàng thế được ?

Ông Thiết Ngạc tâm đại chất phát nghe Trình Linh Tố nói câu này ra liền tin ngay lập tức .

Trình Linh Tố hỏi :

- Hai vị sư ca của ngwoif sao không cùng đi ? ta chưa thấy các vị đó đâu ?

Thực ra cô chưa từng biết mặt Chu Thiết Tiêu và Tăng thiết ân nhưng cô đoán uy danh hai ngwoif này khá lớn , nếu họ ở trong đám này tất là nhân vật đầu não . Lão già cùng mấy tên trưởng toán khác đều không sử đao nên cô đoán chắc hai lão Chu , Tăng không có ở đây .

Uông Thiết Ngạc đáp :

- Chu sư ca cùng Tăng sư ca đều ở lại Bắc Kinh . Chút việc nhỏ mọn này khi nào phiền đến đại giá hai vị đó ?

gã nói câu này ra chiều đắc ý .

Trình Linh Tố nghĩ thầm :

- Hai ngwoif kia ở lại Bắc Kinh thì bọn cường đạo này đều ở Bắc Kinh tướidây cả hay sao ? ta phải loè hấn phen nữa .

Cô liền nói hời hợt một câu :

- Cuộc đại hội các chưởng môn trong thiên hạ chẳng bao lâu nữa sẽ khai diễn . Ứng Trảo Nhận Hành Môn nhất định phải hiện diện ở hội bghị . Chắc ngwoio cũng sẽ về Bắc Kinh để coi náo nhiệt chứ ?

Uông Thiết Ngạc ddáp :

- Dĩ nhiên là thế . Công vụ công cán này, anh em sẽ trở về Bắc Kinh hết .

Hồ Phi và Trình Linh Tố đều sừng sốt tự hỏi :

- Công cán gì ?

Trình Linh Tố nói :

- Các vị đương gia tại quý trại chịu về quy thuận vì Hoàng Thượng ra sức là làm hiển hách cho tổ tiên .

Không ngờ điểm này Trình Linh Tố đã đoán trật . Cô thấy chúng là đương sai tướng chúng quy thuận triều đình , ngờ đâu Uông Thiết Ngạc cặp mắt long lên hỏi :

- Quy thuận cái gì ? Cô nương tướng bọn tại hạ là đạo tặc chẳng ?

Trình Linh Tố la thầm :

- Hồngбет !

Cô tùm tùm cười đáp :

- Các vị giả làm bằng hữu phe Hắc đạo , lòng đã hiểu rõ hà tất phải nói huych toẹt ra ?

Tuy cô rào kín đáo tựa hồ không hiểu dấu vết gì song Uông Thiết Ngạc sinh lòng ngờ vực , cô nói gì hấn cũng chỉ trợn mắt lên nhìn không thốt nửa lời .

Hồ Phi lên tiếng :

- Nhị muội ! Nhị muội đã quen biết các vị sư ca của Uông huynh , vậy chúng ta đừng làm khó dễ gì cho nhau nữa . Mời Uông huynh trở về .

Uông Thiết Ngạc vẫn đứng trơ .

Hồ Phi mở cửa thạch thất nói tiếp :

- Sau này chúng ta sẽ có ngày tái hội .

Uông Thiết Ngạc không hiểu chàng giờ nguy kế gì , vẫn không dám cất bước .

Trình Linh Tố kéo áo Hồ Phi đưa mắt ra hiệu .

Hồ Phi cười nói :

- Tiểu đệ là Hồ Phỉ . Tệ nghĩa muội là Trình Linh Tố gửi lời vấn an hai võ sư Chu , Tăng .

Dứt lời chàng khẽ đẩy Uông Thiết Ngạc một cái cho hẳn ra ngoài cửa .

Uông Thiết Ngạc vẫn ngơ ngác không hiểu , ngần ngại chưa đi ngay . Hắn quay đầu nhìn lại thấy cửa đóng rồi liền cất bước đi giật lùi vì gã vẫn sợ Hồ Phỉ ngấm ngấm phóng ám khí . Gã đi được mười mấy trượng thủy chung không thấy trong thạch thất có động tĩnh gì mới chạy vào trong rừng .

Trình Linh Tố nói :

- Đại ca ! Tiểu muội buột miệng huyên hoang chứ có biết Chu Thiết Gà , Tăng Thiết Vịt nào đâu . Sao đại ca lại tin thực mà tha hắn ?

Hồ Phỉ đáp :

- Tiểu huynh xem chừng bọn này quyết chẳng dám gia hại Mã cô nương . Hơn nữa Uông Thiết Ngạc là con người chất phát , bọn cường đạo chưa chắc đã trọng vọng gã . Nếu thực tình muốn làm khó dễ Mã cô nương chắc cũng chẳng thương tiếc gì cha này mà phải đình thủ .

Trình Linh Tố khen :

- Đại ca nghĩ rất đúng .

Cô chưa dứt lời đã ngó thấy Mã Xuân Hoa từ từ cất bước trở về . Quân đạo đưa đến ven rừng rồi để nàng đi một mình về thạch thất .

Hồ Phỉ và Trình Linh Tố chỉ đưa mắt nhìn nàng không muốn lên tiếng hỏi .

Mã Xuân Hoa nói ngay :

- Bọn chúng đều khen võ công của Hồ huynh đệ rất cao thâm mà đầy lòng nhân nghĩa thực là một vị thiếu niên anh hùng .

Hồ Phỉ nói mất câu khiêm tốn . Chàng thấy Mã Xuân Hoa ngơ ngẩn xuất thần không nói thêm cũng không hỏi nữa .

Lát sau Mã Xuân Hoa mới nói :

- Hồ huynh đệ ! Trình muội tử ! Hai vị đi đi thôi . Câu chuyện của tiện thiếp hai vị không giúp được .

Hồ Phỉ hỏi :

- Cô nương chưa thoát khỏi cảnh hiểm nghèo thì tiểu đệ bỏ đi làm sao được ?

Mã Xuân Hoa đáp :

- Tiện thiếp ở đâu không nguy hiểm , bọn chúng không dám làm gì tiện thiếp đâu .

Hồ Phỉ nghĩ thầm :

- Cô nói hai câu này đều đúng sự thực nhưng để cô một mình giữa đàn hồ đói thì ta yên tâm thế nào được ?

Thấy mặt Mã Xuân Hoa lúc đỏ bừng lúc trắng bợt , có lúc lại ênh ênh nước mắt có khi bên môi hé nụ cười . Hồ Phỉ cùng Trình Linh Tố nhìn nhau ngơ ngác . Cả trong lẫn ngoài nhà thạch thất đều im lặng như tờ .

Hồ Phi kéo áo Trình Linh Tố . Hai người đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài .
Chàng khẽ hỏi :

- Nhị muội ! chúng ta làm gì bây giờ ?

Trình Linh Tố khẽ đáp :

- Bậc thiếu niên anh hùng địa nhận đại nghĩa làm sao thì con tiểu nha đầu tóc vàng cũng làm thế .

Hồ Phi nói khẽ :

- Tiểu huynh nghĩ ngại một điều cần phải hỏi Mã cô nương . Cứ giữ tình trạng dang dở này mãi cũng không xong .

Trình Linh Tố hỏi :

- Tiểu muội thử đoán coi . Đại ca đã bảo có gã họ Thương ngày trước say mê Mã cô nương phải không ?

Hồ Phi đáp :

- Đúng thế ! Nhị muội thật thông minh . Tiểu huynh nghi ngờ bọn cường đạo này đã chịu lời uy thác của Thương Bảo Chấn nên chúng đối với Mã cô nương rất lịch sự , lại sỉ nhục trượng phu của cô đến cùng cực .

Trình Linh Tố nói :

- Xem chừng Mã cô nương còn có tình với gã họ Thương .

Hồ Phi nói :

- Vì thế nên tiểu huynh không biết mình làm thế nào cho phải .

Hai người nói mà không nhìn nhau . Mã Xuân Hoa lại ngồi trong góc nhà nên chẳng nghe rõ câu nào .

Ráng chiều đã nhạt dần , trời sắp tối rồi . Đột nhiên mé Tây tiếng còi nổi liên thanh . Lại mấy người kỵ mã tới nơi .

Trình Linh Tố nói :

- Viên thủ của địch nhân lại đến nữa .

Hồ Phi lắng tai nghe rồi hỏi :

- Sao lại có một người đi bộ ?

Quả nhiên lát sau có người chạy như bay tới gần . Phía sau bốn người kỵ mã đi thành hình cánh quạt rượt theo , dường như có ý giỡn cợt không muốn giục ngựa tới ngay . Miệng chúng quát tháo , thổi còi , thổi chung vẫn cách xa người chạy bộ hai , ba trượng .

Người chạy bộ đầu bù tóc rối chân bước loạng choạng , hiển nhiên đã chạy đến sức cùng lực kiệt .

Hồ Phi nhìn rõ mặt mũi người đó , la gọi :

- Từ đại ca ! Lại đây !

Dứt lời chàng mở cửa toan chạy ra tiếp ứng thì đã không kịp nữa rồi . Bốn con ngựa chạy vòng theo mé bên tiến lên trước cản đường Từ Tranh .

Quân đạo ở trong rừng kéo ùa ra . Nếu Hồ Phi chạy tới cứu viện mà quân đạo thừa cơ xông vào thạch thất thì Trình Linh Tố và Mã Xuân Hoa sẽ bị

nguy khốn . Chàng đành ưng mắt lên nhìn quần đạo bao vây Từ Tranh miệng la lớn :

- ỷ vào số đông để thủ thắng sao phải anh hùng hảo hán ?

Hán tử cuội ngựa đuổi theo , một tên đáp :

- Đúng thế ! Ta đang muốn đơn đả độc đấu với cao đồ của Thần Quyền Vô Địch là Từ đại tiêu đầu ở Phi Mã tiêu cục .

Hồ Phi nghe thanh âm quen thuộc , chú ý nhìn lại bỗng la thất thanh :

- Gã là Thương Bảo Chấn .

Trình Linh Tố nói :

- Gã họ Thương quả nhiên đến rồi .

Cô thấy gã vẻ người đỉnh đạc , mặt mũi trắng trẻo , phong tư tuấn mã gấp mười Từ Tranh mặt đầy sứt sẹo .

Cô lại thấy gã xoay mình xuống ngựa thân pháp rất ngoạn mục không khỏi nghĩ thầm :

- Gà này quả xứng đôi với Mã cô nương , không trách gã nổi dạ bất bình nói những gì bông hoa tươi cắm vào đồng phân trâu .

Dù sao cô cũng là một thiếu nữ nhỏ tuổi , không nhịn được la lên :

- Mã gia tử tử ! Người họ Thương đã tới đó .

Mã Xuân Hoa chỉ ậm ừ tựa hồ không hiểu Trình Linh Tố nói gì .